

sicer po jedni strani precèj rezka, vendar pa v obče jako častna, zlasti kar se tiče obravnavanja kranjskih Slovenov. Ocenjevatelj neusmiljeno razdeva prvi del Linhartovega spisa in zlasti ostro graja to, kakó je opisana rimska dôba na Kranjskem, češ: Linhart, kot domačin, ki pozná ceste in polože svoje dežele iz dolgoletne izkušnje, bil bi lože nego vsak inozemec pojasnil léžo mnogih krajev, nikar pa da je skrčil dotična raziskovanja na nekaj pól, v katerih ponuja le malo novega in še menj zanesljivega. Končno vendar piše takó-le:

»Ungleich vorzüglicher ist der zweite Theil, welcher die Geschichte der eingewanderten Slaven bis zur Zeit Karl M. sehr genau, wenn auch mit zu vieler Vorliebe für das Vaterland behandelt« . . . »Rechnet man,« nadaljuje pozneje, »dergleichen kleine Flecken der Partheilichkeit ab, (dass z. B. Krain nicht zum Longobardenreiche gehört und frei unter eigenen Vojvoden dagestanden) so ist die ganze Geschichte richtig erzählt, gut vorge tragen, gewährt Belehrung und Vergnügen, unter anderem auch durch das Gemälde von den Sitten und Gewohnheiten der südlichen Slaven; schätzbar finden wir die reichhaltigen Bemerkungen über die slavischen Sprachen.«

Napósled želí ocenjevalec, da bi se iz nova natisnilo delo, katero je menda menj znano, nego je bilo splošno vredno. —

Prvi zvezek svoje zgodovine je izdal Linhart leta 1788. Ako je pokazal v njem, kakó izreden prijatelj je svojemu národu in kakó zgovorno ga zastopa v javnosti, ponudila se mu je takisto prilika, da se je pokazal prav takšnega prijatelja še drugjé, in sicer na polji gledališkem, ki je vélikemu občinstvu dostopnejše in zató tudi dókaj vplivnejše.

(Konec prihodnjič.)

Šopek.

Stoji na deve oknu kupa
Cvetice v njem dehté lepé;
Dvojèč mladenka toži, upa:
»Kdaj pride po cvetice té?«

Zamán, deklè, vprašanje tvoje,
Zaman po njem ti zró očí . . .
Na oknu ptiček pesem poje:
»Pozabljen cvet, izdana ti!«

—d—

